

CHƯƠNG HAI MƯỜI CHÍN. HOA THIẾU KHÔN CÀNG CHỊU

Quả nhiên nghe vậy mặt Hoa Thiếu Khôn biến sắc, nghiêm giọng bảo:

"Tại sao ta lại phải trần trọc không ngủ được? Tại sao ta lại phải uống rượu để tiêu sầu giải buồn?"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Vì Hoa tiên sinh là người quân tử!"

Giọng cười của gã đột nhiên có vẻ châm chọc:

"Chỉ tiếc lại không phải người quân tử chân chính!"

Tay Hoa Thiếu Khôn chợt run rẩy, rõ ràng là ông ta đang cố sức nén giận.

Trúc Diệp Thanh lại bảo:

"Trận đánh sáng nay, ai thắng ai bại, chắc Hoa tiên sinh phải biết rõ hơn ai hết!"

Bàn tay Hoa Thiếu Khôn càng run dữ. Bỗng ông ta vớ lấy nửa chén rượu trên bàn tợp một hơi cạn sạch.

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Nếu Hoa tiên sinh là bậc chính nhân quân tử thì phải tự nhận là mình thua trước mặt bà vợ tiên sinh mới phải chứ!"

Gã ngừng lại, cười khẩy rồi bảo:

"Nhưng tiên sinh đâu dám!"

Hoa Thiếu Khôn dùng sức nắm chặt hai tay quyền bảo:

"Nói tiếp nữa đi!"

Trúc Diệp Thanh nói tiếp:

"Giá tiên sinh lại như tôi là kẻ tiểu nhân chính cống thì cũng chẳng việc gì phải để việc nhỏ mọn ấy làm bận lòng. Lại rất tiếc tiên sinh cũng chẳng được là kẻ tiểu nhân chân chính vì thế trong lòng tiên sinh mới thấy hổ thẹn, thấy mình không phải với Tạ Hiểu Phong!"

Gã lạnh lùng nói thêm:

"Vì thế nếu bây giờ có người hỏi tiên sinh thật sự tiên sinh là hạng người thế nào thì tiên sinh cũng chẳng dám trả lời đâu. Chẳng những tiên sinh là đồ ngụy quân tử mà còn là kẻ hèn nhất!"

Hoa Thiếu Khôn đăm đăm nhìn Trúc Diệp Thanh rồi từng bước từng bước đi tới và bảo:

"Quả không sai, ta là kẻ hèn nhất nhưng ta vẫn có thể giết người..."

Giọng ông ta đột nhiên áp úng khàn đặc, đôi mắt đang nheo lại bỗng trợn trừng lên. Cuối cùng Hoa Thiếu Khôn ngã vật ra đất.

Cừu Nhị kinh sợ nhìn Hoa Thiếu Khôn muốn cử động mà không cử động được.

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Lão nghĩ không ra sao ông ta ngã vật ra phải không?"

Cừu Nhị hỏi:

"Ông ta say rượu ư?"

Trúc Diệp Thanh đáp:

"Ông ta là ông già, thể lực đã suy nhược, lại uống rượu vào quá nhanh cho nên dù rượu không có thuốc mê cũng đủ làm ông ta ngã!"

Cừu Nhị biến sắc mặt:

"Thuốc mê?"

Trúc Diệp Thanh cười nhạt bảo:

"Thuốc mê này tuy vừa uống vừa đắng nhưng hòa vào Trúc Diệp Thanh lâu năm thì cũng khó lòng phân biệt nổi, tôi đã phải thử nhiều lần rồi mới thành công đấy chứ!"

Cừu Nhị giận dữ gầm lên định chồm tới, nhưng lại húc ngay vào cái bàn.

Trúc Diệp Thanh cười mỉm bảo:

"Thật ra lão phải nghĩ đến điều này: ta là một kẻ tiểu nhân chân chính, làm gì sẵn rượu ngon bày ra cho lão hưởng thụ chứ!"

Cừu Nhị ngã lăn xuống đất, định vịn bàn đứng dậy nhưng vừa đứng lên lại ngã lăn ra.

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Thật ra ta phải cảm ơn lão, Hoa Thiếu Khôn là người cẩn thận, khôn lỏi đời, nếu không thấy lão đã uống nửa chén rượu đó đời nào ông ta uống và cũng chỉ vì lão uống rượu từ từ nên thuốc mê mới chậm chậm phát tác thôi!"

Cừu Nhị dần thấy tiếng nói của Trúc Diệp Thanh cứ xa dần xa dần, người rồi cũng xa dần xa dần cuối cùng không nghe gì nữa không thấy gì nữa hết.

Tử Linh bỗng thở dài cười gượng bảo:

"Thiếp cứ tưởng chàng chỉ có dã tâm ngấp nghé cái ghế của lão chủ lớn để thay ngôi vị của lão, bây giờ thì... bây giờ thì thật tình thiếp cũng chẳng hiểu chàng là người thế nào và chàng đang ấp ủ âm mưu gì trong lòng."

Trúc Diệp Thanh cười vang:

"Nàng vĩnh viễn không biết đâu!"

***

Tạ Phượng Hoàng tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng. Cả tấm chăn cũng bị mồ hôi lạnh giá của bà ta thấm ướt đẫm. Trong mộng bà thấy chồng trở về mình đầm đìa máu đứng sừng sững ở đầu giường rồi cứ máu đầm đìa như thế đè lên người bà ta, đè mạnh đến nỗi bà thở không ra hơi, sức tỉnh lại thì trước mặt trời vẫn tối om om. Ngọn đèn chồng bà ta thấp cho vợ đã tắt ngấm từ bao giờ.

***

Trong nhà không có đèn. Tạ Hiểu Phong một mình ngồi im lặng trong bóng tối, ngồi ở chỗ ngày trước mỗi khi ăn cơm vẫn giành phần "công chúa".

"Em nó sinh ra đời đáng phải là công chúa, chú mà gặp là phải thích nó ngay, nhà này lấy nó làm vinh."

Lửa lò đã tắt từ lâu đến tro tàn cũng đã lạnh ngắt. Gian bếp nhỏ hẹp đâu còn sự ấm cúng của những ngày đã qua. Mùi thơm của món canh thịt thấm vào tận đáy lòng cũng vĩnh viễn không bao giờ lừng mùi nữa rồi.

Nhưng rõ ràng ở nơi đây chàng đã sống những ngày đủ đầy và an ủi mà trước đó chưa từng có.

"Tôi là A Cát, A Cát vô dụng!"

"Hôm nay công chúa nhà ta về ăn cơm nhà. Cả nhà ta lại có thịt ăn, mỗi người được một tảng to ơi là to!"

Thịt được bung lên, mắt người nào cũng sáng quắc, còn sáng hơn cả ánh kiếm. ánh kiếm lấp loáng, kiếm khí dọc ngang, máu tươi vọt ra, kẻ thù gục đổ.

"Ta là Tam Thiếu gia nhà họ Tạ, ta là Tạ Hiểu Phong đây!"

"Ta là Tạ Hiểu Phong thiên hạ vô song đây!"

Suy cho cùng ai là người khoái lạc hơn?

A Cát hay Tạ Hiểu Phong?

***

Cửa bị len lén mở ra, cái bóng mảnh yếu như bóng mèo lặng lẽ bước vào.

Đây là nhà cô ta. Mọi đồ vật ở đây cô đều quen thuộc, dù không nhìn thấy nhưng cô vẫn cảm thấy được chúng.

Giờ cô đã trở về!

Đưa cô trở về là một người lạ hoắc, beo béo, nhưng có công phu nhẹ nhàng hơn cả cánh én liệng. Nằm phục trên lưng ông ta có khác nào cưỡi mây vượt gió.

Cô không biết người này.

Cô theo ông ta về chỉ vì ông ta bảo có người đợi cô ở nhà này, chỉ vì người đợi cô chính là Tạ Hiểu Phong.

Tạ Hiểu Phong chậm chậm đứng dậy, khe khẽ bảo:

"Ngồi đi!"

Đúng là chỗ ngồi cả nhà vẫn giành cho cô trước kia, giờ cô trở về lại phải trả chỗ cho cô. Cô còn nhớ lần đầu tiên lúc chàng thấy cô ngồi trên cái ghế này. Mái tóc cô mềm mượt, đen mượt chảy dài xuôi xuống, thái độ thì mềm mỏng mà cao quý cứ như một công chúa thực và cũng lúc đó chàng hy vọng trước kia mình chưa từng gặp cô bao giờ và hy vọng cô là một công chúa thực.

"Công tử không được để người thừa kế đời sau nhà họ Tạ lấy một kỹ nữ làm vợ được!"

"Kỹ nữ, gái điếm!"

Chàng nhớ lại lần đầu tiên gặp cô ta, nhớ lại lúc bàn tay mình đặt lên cái bụng xinh xinh của cô cảm thấy được cả nguồn sức nóng ngùn ngụt bên trong, chàng nhớ lại

lúc cô ngã lộn xuống đất và nhớ rõ tình hình lúc cả bốn chân tay của cô quấy động...

"Thiếp mới mười lăm, nhưng nhìn có lớn hơn chút ít so với người khác."

"Chú em" vẫn là một đứa trẻ.

"Chẳng có ai tình nguyện làm công việc này cả nhưng mọi người ai cũng phải sống, cũng đều phải ăn."

"Cô ta là nguồn hy vọng duy nhất trong con mắt của bà mẹ với ông anh, cô phải làm cho họ có thịt ăn!"

Nhưng "chú em" mới có mười lăm tuổi, "chú em" là cốt nhục của nhà họ Tạ!

***

"Cô bé" ngồi xuống y như một nàng công chúa thực đang ngồi. Đôi mắt sáng cứ sáng long lanh lên trong bóng tối.

Tạ Hiểu Phong do dự mãi. Cuối cùng bảo:

"Ta đã thấy anh của cô."

"Cô bé" đáp:

"Thiếp biết rồi!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Ta sợ cô đi không tiện nên nhờ ông chủ quán họ Tạ đón cô về!"

"Cô bé" đáp:

"Thiếp biết rồi!"

Bỗng cô ta cười mà bảo:

"Thiếp biết chàng vì sao muốn thiếp về rồi!"

Tạ Hiểu Phong lúng túng:

"Ta... ta..."

"Cô bé" cắt ngang lời chàng, bảo:

"Chàng khỏi cần phải giải thích, trong lòng thiếp đã rõ rồi. Chàng thật sự thích là vị Mộ Dung phu nhân kia cơ vì bà ấy sinh ra đã có số làm bà phu nhân. Vì bà ấy đâu cần phải bán mình để nuôi nhà, đâu cần phải làm điếm!"

Nước mắt "cô bé" rơi xuống, bỗng cô khóc to tiếng:

"Nhưng chàng có nghĩ đến không, điếm thì cũng là người, cũng hy vọng có lúc hoàn lương, cũng hy vọng có người yêu quý mình một cách thực tình."

Trái tim Tạ Hiểu Phong đau buốt. Mỗi câu cô nói chẳng khác nào một mũi kim chọc vào trái tim chàng.

Chàng không nén được mà bước tới vuốt ve mái tóc mềm mượt của "cô bé", định nói vài câu gì đó để an ủi cô ta nhưng lại chẳng biết nói những gì.

"Cô bé" khóc lóc đau đớn ngã nhào vào lòng chàng. Đối với cô, được chàng ôm trong lòng là niềm an ủi lớn lao nhất đối với cô!

Chàng cũng hiểu thế nên chàng làm thế nào mà gỡ lòng đẩy cô ta ra!

Bỗng đâu một tiếng "bình" vang lên, cửa bị sức mạnh đẩy toang ra, một thiếu niên với bộ mặt trắng bệch xuất hiện ngoài cửa, đôi mắt chú bé ngập tràn buồn thương và đau khổ, đôi mắt ngập tràn nước mắt!

***

Ai hay cừu hận có sức mạnh lớn lao đến chừng nào có thể khiến người ta có gan làm những việc đáng kinh sợ? Ai biết được đau thương có mùi vị ra sao?

Có khi "chú em" biết! Có khi Tạ Phụng Hoàng cũng biết!

***

Xác của Hoa Thiếu Khôn trước một giờ được người phát hiện ra nằm trong đình lục giác. Yết hầu ông ta bị cắt đứt lia. áo quần, tay, mái tóc bạc trắng đầm đìa những máu. Bên cạnh xác ông ta còn một cây đao bỏ lại. Không ai có thể hình dung nỗi đau thương của Tạ Phụng Hoàng khi nhìn thấy xác chồng. Buồn thương, đau khổ và phẫn nộ.

Trong khoảnh khắc bà ta đã chợt biến thành con dã thú khùng điên. Tất cả những gì trên người bà ta đều muốn xé tước ra từng mảnh, rồi dùng lửa đốt, rồi dùng dao cứa, đốt thành tro bụi, cứa thành máu đọng. Phải bẫy tám người khỏe mạnh ra tay giữ chặt lấy bà ta, phải đến cả giờ sau bà ta mới dần dần bình tĩnh lại.

Tuy vậy bà ta vẫn không ngừng đầm đìa nước mắt.

Vợ chồng chung sống vui buồn hoạn nạn hàng hai chục năm, mối liên quan hàng hai chục năm thành tình cảm vợ chồng gắn bó đã ăn sâu vào cốt tủy.

"Bây giờ ông ấy đã trở thành một ông già, sao các người còn muốn ông ấy phải chết?"

Chết mới thảm làm sao! Nỗi bi thương của Tạ Phụng Hoàng đã biến thành thù hận, bỗng bà bảo những người đang đề giữ mình:

"Các người thả ta ra, để ta ngòi dậy!"

***

Trời sáng bạch nhưng đèn trên bàn vẫn cháy sáng. ánh đèn chiếu vào mặt Mộ Dung Thu Hoạch, sắc mặt của nàng ta cũng nhợt nhạt, bệch bạc.

Tạ Phụng Hoàng ngồi đối diện với Mộ Dung Thu Hoạch, nước mắt bà ta đã cạn khô, trong mắt chỉ còn ngùn ngụt hận thù.

Đau thương thực sự có thể khiến người ta điên cuồng, thù hận thực sự lại biến người ta thành bình tĩnh.

Bà ta lạnh lùng nhìn ngọn lửa đèn nhảy múa bỗng bảo:

"Ta sai rồi, cả chị cũng sai nốt!"

Mộ Dung Thu Hoạch hỏi:

"Cô sai thế nào cơ?"

Tạ Phụng Hoàng bảo:

"Vì cả hai chúng ta đều nhìn thấy trong trận đấu sáng hôm nay người thua đâu phải Tạ Hiểu Phong mà là Hoa Thiếu Khôn, nhưng cả hai chúng ta đều không nói ra".

Mộ Dung Thu Hoạch không thể phủ nhận.

Nếu bảo cây kiếm của Tạ Hiểu Phong quả thực bị chấn động thực sự bị hất bổng đi thì làm sao lại khéo léo rơi sát bên cạnh tay của Tạ Phụng Hoàng được?

Chàng đã mượn sức hất của người khác để đưa thanh kiếm trả về tay Tạ Phụng Hoàng, sức mạnh và kỹ xảo ấy dùng mới khéo léo làm sao!?

Tạ Phụng Hoàng bảo:

"Tạ Hiểu Phong chẳng những chỉ có thể đánh thua ông ấy, thậm chí còn có thể giết chết ông ấy mà không ai kêu ca vào đâu được, thế mà Tạ Hiểu Phong lại không làm như vậy, do đó bây giờ đây kẻ giết ông ấy tuyệt đối không thể là Tạ Hiểu Phong được!"

Mộ Dung Thu Hoạch cũng không thể phủ nhận sự thật này.

Tạ Phụng Hoàng đăm đăm nhìn Mộ Dung Thu Hoạch rồi bảo:

"Vì vậy ta muốn hỏi chị, trừ Tạ Hiểu Phong ra ở đây còn có cao thủ nào chỉ một kiếm cửa đứt cổ họng ông ấy không?"

Mộ Dung Thu Hoạch trầm ngâm suy nghĩ, rất lâu rất lâu sau mới bảo:

"Chỉ có một người!"

Tạ Phụng Hoàng hỏi ngay:

"Ai?"

Mộ Dung Thu Hoạch bảo:

"Chính là ông ấy, tự ông ấy!"

Tạ Phụng Hoàng dùng sức bóp chặt tay lại, cao giọng bảo:

"Không được! Vì ta, ông ấy tuyệt đối không thể làm thế được!"

Mộ Dung Thu Hoạch thở dài bảo:

"Vì ông ấy thấy rõ là bà đã biết người thua thực sự là ông ấy. Ông ấy không nói ra điều đó và ông ấy cũng không đủ dũng khí nói ra điều đó, sự tủi hổ lẫn đau khổ này dày vò ông ấy suốt. Ông ấy là người cương liệt đến như thế, làm sao mà chịu nổi?"

Tạ Phụng Hoàng gục đầu, nói rất ảm đạm:

"Thế nhưng..."

Mộ Dung Thu Hoạch bảo:

"Thế nhưng nếu không có Tạ Hiểu Phong, ông ấy đã không chết!"

Nàng ta là đàn bà, là người đàn bà rất hiểu tâm lý đàn bà. Đàn bà khi đau thương phần nộ mà không có nơi trút giận thì thường đổ hết mọi tội lỗi lên đầu người khác.

Quả nhiên bị trúng đòn tâm lý, Tạ Phụng Hoàng ngẩng phất đầu dậy bảo:

"Tạ Hiểu Phong thừa biết tính nết của ông ấy, có khi hẳn đã sớm tính đúng ông ấy sẽ đi đường này nên mới cố ý làm như vậy!"

Mộ Dung Thu Hoạch khe khẽ thở dài bảo:

"Như vậy không phải hoàn toàn không có khả năng này!"

Tạ Phụng Hoàng lại đăm đăm nhìn ngọn lửa đèn bập bùng, nhìn mãi nhìn mãi rất lâu rồi bỗng bảo:

"Ta nghe nói chỉ có chị biết chỗ hỏ trong kiếm pháp của Tạ Hiểu Phong phải không?"

Mộ Dung Thu Hoạch bảo:

"Đúng là cháu biết, nhưng không biết sẽ dùng được gì?"

Tạ Phụng Hoàng bảo:

"Sao lại không dùng được gì!"

Mộ Dung Thu Hoạch bảo:

"Vì sức của cháu không đủ, ra tay không đủ mau lẹ vì thế rõ ràng biết chỗ hỏ trong kiếm pháp của chàng ta nằm ở đâu, đến khi chiêu của mình tới thì đã không kịp nữa rồi".

Nàng ta thở dài bảo:

"Điều đó chẳng khác nào ta thấy con sẻ đậu trên cây rõ ràng nhưng khi thò tay tới bắt thì chim sẻ đã bay đi từ lúc nào!"

Tạ Phụng Hoàng bảo:

"Nhưng ít nhất chị cũng biết cách bắt chim sẻ đã".

Mộ Dung Thu Hoạch bảo:

"Vâng!"

Tạ Phụng Hoàng:

"Chị đã nói cho ai biết chưa?"

Mộ Dung Thu Hoạch đáp:

"Chỉ nói với một người, vì chỉ có tay kiếm đó may ra mới có thể đối phó được với Tạ Hiểu Phong?"

Tạ Phụng Hoàng hỏi:

"Người ấy là ai?"

Mộ Dung Thu Hoạch đáp ngay:

"Là Yến Thập Tam!"

***

"Chú em" quay mình bỏ chạy mà không nói một lời nào, quay mình xong là cắm cổ chạy. Gã tự mắt nhìn thấy "họ" ôm nhau, thế thì còn gì để nói nữa?

"Đã nhìn thấy tận mắt vị tất đã là thật!"

Gã không chịu hiểu câu nói đó, cũng không thèm nghe giải thích mà cứ một mình cắm cổ chạy xa, càng xa càng tốt.

Vì gã tự giác chịu sự khinh khi, tự giác nhận sự thương hại của đời từ bé nên mặt dẫu gã không có mấy cảm tình với "cô bé" thì cô cũng chớ nên phản bội gã như thế, nhất là Tạ Hiểu Phong càng không được như thế!

Tạ Hiểu Phong rất hiểu cảm giác đó của "chú em". Chàng cũng từng phải chịu đựng sự khinh khi, từng nhận sự thương hại và nhất là đã từng là một thiếu niên với bầu nhiệt huyết bốc đồng không chịu khuất phục.

Chàng lập tức đuổi theo ngay. Chàng hiểu là ông chủ quán họ Tạ tất sẽ biết chiêu cố cho "cô bé", còn chàng nhất định phải đi săn sóc "chú em".

Chỉ có chàng mới nhận thấy qua vẻ bề ngoài quật cường, tàn nhẫn của chàng thiếu niên này là tình cảm của mềm yếu nằm ẩn sâu tận đáy lòng của gã.

Chàng phải đi bảo vệ gã, để gã khỏi phải nhận sự thương hại nào thêm nữa.

***

"Chú em" biết là chàng đang đi theo đằng sau nhưng gã không hề ngoái lại nhìn.

Gã không có ý muốn gặp lại "con người này". Và gã cũng hiểu là một khi Tạ Hiểu Phong đã quyết tâm theo đuổi một người nào đó thì kẻ ấy đừng hòng bỏ rơi chàng.

Tạ Hiểu Phong không mở miệng. Chàng cũng thừa biết một khi chàng thiếu niên này đã quyết tâm không nghe lời giải thích của ai thì người ấy là ai có nói gì cũng vô ích.

Trời đã sáng, ánh mặt trời dần dâng cao.

Bọn họ từ một ngõ hẻm đi vào thị trấn đông đúc, rồi lại từ thị trấn náo nhiệt đi ra cánh đồng hoang dã rồi từ cánh đồng hoang dã bắt vào đường quan lớn.

Khách đi trên đường phân lớn thái độ đều vội vội vàng vàng.

Lúc này vụ mùa thu đã qua, đang là lúc mọi người kết toán một năm thu hoạch được bao nhiêu lợi tức. Một số người đang vội vã mang thu hoạch về nhà hay chia bôi cho người khác, có một số người khi mang thu hoạch về nhà thì thấy đầy lòng mệt mỏi, đầy mình nợ nần. Tạ Hiểu Phong không sao chịu nổi mà không vấn tâm tự hỏi là mình trong một năm qua đã nỗ lực cày cấy những gì? Chàng thu hoạch được những gì? Một năm qua chàng đã gây thiệt hại cho bao nhiêu người hay người khác gây thiệt hại cho chàng?... Có những món nợ của một số người, đến ai cũng chẳng có cách gì thanh toán rõ ràng được!

Đã chính ngọ.

Họ lại tới một thành thị khác, đi vào các phố xá hoa lệ náo nhiệt.

Thành thị khác nhau, người ngọm khác nhau nhưng đều giống nhau ở chỗ tất bật rộn rã vì cuộc sống lợi danh, giống nhau đều ở chỗ bị ân oán tình thù làm cho khổ sở.

Tạ Hiểu Phong trầm thờ dài ngâm trong lòng, ngẩng đầu thì thấy "Chú em" đã dừng bước, đang lạnh lùng nhìn chàng.

Chàng bước qua bên cạnh vẫn không hé răng. "Chú em" bỗng hỏi:

"Ông cứ theo tôi lảng nhãng, phải chăng ông đã quyết tâm chuẩn bị để săn sóc tôi cho tốt chứ gì?"

Tạ Hiểu Phong thừa nhận. Chàng chợt nhận ra "Chú em" rất hiểu chàng, cũng y như chàng rất hiểu "Chú em".

"Chú em" bảo:

"Tôi đi mãi mệt rồi, hơn nữa đang đói muốn chết đây!"

Tạ Hiểu Phong bảo:

"Thế thì chúng ta đi ăn đã".

Nơi họ dừng chân đúng ngay dưới tấm bảng hiệu chữ vàng "Lầu Trạng nguyên", quay mình là thấy ngay ông chủ quán béo mập "chiều khách cầu lợi" đang khom lưng mỉm cười với họ.

"Tám món xào bốn chay bốn mặn, trước hết hãy mang tám đĩa nhỏ nhắm rượu, sau đưa sáu món ngon tôm, cua, chim, yến sào, vây cá, gà vịt nguyên con, đủ không được thiếu thứ nào!"

Đó là "Chú em" gọi món ăn!

Chủ quán béo mập khom lưng cười nụ:

"Không phải tiểu nhân khoe mẽ, vùng này trừ quán ăn của bản hiệu ra, nhà khác quả là không có tài gì cung biện đủ một bàn đồ ăn như vậy!"

"Chú em" bảo:

"Cốt thức ăn cho ngon, đưa lên mau, tiền thưởng sẽ không ít đâu!"

Chủ quán béo bảo:

"Có điều không biết có mấy vị khách ăn? Khi nào phải làm xong?"

"Chú em" đáp:

"Chẳng có khách nào nữa!"

Chủ quán béo bảo:

"Chỉ có hai vị làm sao dùng hết bằng ấy thức ăn?"

"Chú em" bảo:

"Chỉ cốt ta hài lòng, ăn không hết thì đổ xuống cống có quan hệ gì đến ông?"